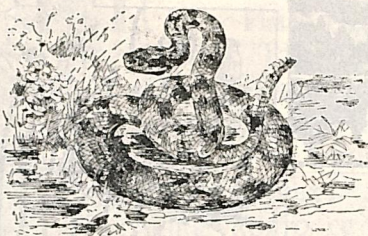

Дѣдо — ежъ билъ ситъ и само се посмѣлъ надъ изплашенитѣ мишчета:

— У-бrrrr! Азъ ще ви изямъ, хо-хо-хо! . . .

Но той се само шегувалъ и спокойно си отминавалъ, когато едно силно съскане го накарало да трепне.

Една страшна змия внезапно вдигнала своята зловѣща глава задъ стеблото на едно дебеле дърво и засъскала.

— Ахъ! . . . извикалъ дѣдо—ежчо; извинете госпожо! Моля ви, не се

гнѣвете! Не ме по убвайте, змия очилатко! У дома ме чака сѣмейство . . . дѣчица . . .

— Ссссега ще те те ссссрускамъ! . . . изсъскала змията и тъкмо да се хвърли върху ежа една тояга я цапаросала по главата . . . и змията паднала безъ да се мръдне . . . Ударилъ я човѣкъ, който я вдигналъ на тоягата си и я захвърлилъ върху единъ сухъ клонъ.

Дѣдо ежъ дошелъ на себе си и плюлъ на страна отъ досада.

— Тфу, изплаши ме! и си мислѣше, че азъ ѝ се боя.—Вѣтъръ! Не съмъ мишка я? . . . си казалъ дѣдо-ежчо и си отминалъ.

Мишчетата открили очи и си въздъхнали свободно...

— Е, сега вече нѣма отъ какво да се страхуваме, казали си тѣ. Но тъкмо въ този мигъ гушерътъ показалъ глава и отхапалъ крайчеца на опашкитѣ и на двѣтѣ мишченца и тѣ останали кжси . . . и избѣгали още по-изплашени.

А гушерътъ отново се скрилъ дълбоко въ дупката си, защото разбралъ, че въ този свѣтъ животътъ е нѣщо измамливо. Ужъ си спокоенъ, ужъ отъ нищо не те е страхъ, ужъ си юнакъ и нападашъ, заплашвашъ... па току изведнажъ нѣщо тѣ праснало по главата и ти се чудешъ отъ кждѣ ти е дошло нещастieto! Наврѣме трѣбва да се напада, но и наврѣме трѣбва да се отбѣгва...